

Marokkóban a beteg párnája alá mindig tesznek tört

Minden titok annyit ér, amennyit azok jelentenek számunkra, akik elől rejtegetjük őket.

Nézte a számára oly régről ismerős, mégis idegenszerű nő, a nővére, gesztikulálását, ahogy a reggel kilencre pontban előálló egyszerű, négykerekű hintó kocsisát győzködte az árról és útvonalról. Sára először vadászkocsit szeretett volna bérelni a közeli kocsimúzeum üzemeltetőjétől, de a Muter, az egyetlen ember, aki mindent és mindenkit ismert a környéken, figyelmeztette, ha másnap is a fenekükre akarnak ülni, ne vadászkocsin járják be a vidéket. És persze, kitudhatatlan módon, telefon nélkül is fél óra alatt elérte Józsi bát, a hajdani üvegcsiszoló mestert, aki öregségére felújított két kifuserált uradalmi hintót, és abból kereste meg a kenyérré válót, hogy munkanélküli fiával, Ányossal együtt végigfuvarozta a tehetősebb vendégeket a kastélyszállótól az üveghutáig, a tájháztól a cseviceforrásokon át egészen a Fehérkőig vagy a jámborhegyi kiállóig és vissza.

Szikrázó napsütés volt, ahogy mondani szokás, ideális kirándulószerű; a feltámadó északnyugati szél hamar kisöpörte a fennsíkon rekedt mozdulatlan forróságot. Harapni lehetett a friss levegőt. A fák előzékenyen elhajoltak a kétlovas hintó és utasai elől, gyíte, kurjantotta Ányos, az újdonsült kocsislegény, gyítegyíte, utánozta Sára teli szájjal nevetve, miközben az öccse vállát rángatta előre-hátra, mintha ettől gyorsabb ügetésre váltana a hintó elé befogott két öregecske bérparipa.

Azrael készületlenül érte a nővére nagy vidámsága. Az utolsó napokban, ahányszor feltűnt a személyzeti szárny közelében, vagy elsuhant a recepció és a gazdasági iroda mellett, mindig feszült és fáradt volt az arca, karikás szeméből az ingerültség és elégedetlenség rosszul leplezett villámai szóródtak szerteszét. Már arra gondolt, halasztaná későbbre a kocsikázást, majd ha Sára túl van a nehezén: a legképtelenebb kívánságokkal, panaszokkal előálló stupid és akarnok fürdővendégek nagy szezon közepi rohamán, ha túl van rajta, és megnyugszik, menjenek akkor együtt, kettesben, csak egymásra figyelve, mint régen.

Az is eszébe juthatott volna, elég kézenfekvő, hogy Sára az ő kedvéért hagyta hátra mindennapi kínlódásait, neki, és csak neki tartogatta a jókedvét, a nevetését, mindazt, ami túllendítheti az öccse számára nagyjából ismeretlen gondjain. Igen, Azraelnek eszébe juthatott volna, de miután rendre túlképzelte a dolgokat, ezt is, szinte megijedt a nagyapjáéknál töltött régi vakációk emlékét visszafájdító féktelen nevetéstől.

A fénypusztai pihenőháznál állapotok meg először. A lovak az utolsó kaptató után már maguktól lassítottak; jobban ismerték a járást bárki erdőjárónál, és azt is előre tudták, hogy itt lesz megállás.

Amíg a lovak abrakot kaptak, Sára és Azrael rajongva bámulta a fennsík északi oldaláról alázuhanó völgykatlan színeinek valószerűtlen tobzódását.

Nagyapa jutott az eszembe.

Emlékszel, csillant fel Sára szeme, egyszer az ellenőrződ beleesett a festékes tálkájába, és zöld lett, igazi foszöld. Én tapsikoltam a gyönyörűségtől, te pedig kis-kutya módjára vinnyogtál, hogy Apu elver, ha ezt meglátja. De az öreg kitalált valamit, és addig áztatta a maga keverte kotyvalékban, amíg vissza nem sárgult. Majd azt mondjuk, kint hagytuk a tornácon, és megázott, azért lett olyan sárga. Így legálább van patinája, ezt mondta az öreg a bajsza alatt, és úgy is lett, Apu később olyan furcsálkodva forgatta az ellenőrzőt, mintha egy ritka egyiptomi papiruszköteget nyomtak volna a kezébe, és elmaradt a verés.

Nagyapa a színek mestere volt.

Naphosszat körülötte lábatlankodtál, erre is emlékszem. Fürödni is csak akkor jöttél velem a tóra, ha odarángattam a fiúkat.

Ő tanított meg látni. Azt mondta, a szem fürgébb, mint a kéz, azt is tudja, amit a kéz még csak szeretne.

Azrael kezdett belelkedni.

Egyenként mutatta meg az összes színt. Először a feketét, amihez be kellett csukni a szememet. Majd a fehéret, amihez háttal a Napnak kétszer kellett becsukni a szememet. Azt mondta, a fehér a színek piétája, de ezt akkor egyáltalán nem értettem. És azt sem, hogy a gyász igazi színe a fehér, nem a fekete. A legtöbb dolgot, amit mondott, nem értettem, de érdekesnek találtam. Olyan volt, mintha titkokat árulna el nekem, és büszkévé tett, hogy ilyen különös titkokat bíz rám, a kis-unokájára.

A sárgához azt mesélte, hogy a középkorban a tolvajokat sárgára festve vitték a vérpadra, s hogy a sárga méreg és gyógyszer egyszerre. És hogy tudom-e, mit jelent a sárga csillag. Utáltam is ezt a színt szívemből.

Aztán jött a bíbor, a királyok színe, és fellapoztunk egy képeskönyvet, amelyben a király palástjának pont ilyen színe volt.

Később arra is megtanított, hogy milyen az ibolya kékje, a mályva fehére, milyen a cinóbervörös, és hogy a kékben, akár a bányató vizében, ott van a fekete, minél mélyebbre merülsz benne, annál sötétebb. De azt kérte, ezt ne próbáljam ki, mert abból nagy baj lehet.

Ezeokról soha nem beszéltem.

Elfelejtettem őket, csak később jöttek elő. nem is a nagyapa, hanem Nagymama temetése után.

Nekem is festett ezüstszárnyacskákat Szentivánra.

Egyszer fogott egy egeret, nem voltál ott, Anyával voltál, már nem tudom, miért, lerakta a döglött egeret a földre, mellé tett egy nagy követ, egy darab ólmot, és még hamut is szórt oda, hogy lássam: mind máshogy szürke. Igazság szerint én nem láttam semmi különbséget, és a nagy melegben az egér is bűdösödni kezdett, de nem mertem ellentmondani neki. A szürkét a legnehezebb kikeverni, mondta, csak a legtöbben ezt nem tudják. És szólt, hogy a maradék hamut egy kislapáton tegyem ki a napra, és akkor hívjam őt, ha már fehér lesz. És úgy volt, a hamu estére megfehéredett, amikor a nedvesség, ami színessé tette, kiégett belőle.

Te tudtad ezt, fordult kérdőn a pillák fedezékébe vonuló melankolikus tekintet gazdája a nővéréhez.

Jó, hogy ennyi emléked van az öregről. Nekem szinte semmi.

Az volt a legizgalmasabb, amikor a színekhez bolygókat is társított, és az augusztusi kora éjszakákon a karján cipelve mutogatott a csillagos égre. Az arannyal, ezüsttel kevert színek a Jupiterhez illenek, mondta büszkén; a vörös, és az ibolya a Marshoz; a fehér és a zöld a Vénuszhoz; a fekete, barna és a földszínek a Szaturnuszhoz. Nem régen ellenőriztem, van ilyen elmélet.

Apu szerint soha nem lett volna belőle olyan jó művész, mint amilyen jó szobafestő lett.

Apa nem ért hozzá. Semmihez sem ért, de mindenről van véleménye.

Ne legyél ilyen kíméletlen.

Életkori sajátosság.

Mikor keresett meg utoljára, kérdezte óvatosan Sára. Tartott a választól, de még mindig jobbnak vélte, ha ő kérdez, mintha Azrael.

Karácsony előtt. Nem maradt sokáig, az új élettársával síelni indultak az ünnepekre, és el akarta hozni az ajándékát.

De Klári nem volt vele.

Klári, kéredezett vissza a fiú, nekem még a nevét sem mondta. Egyedül jött, és azt ígérte, húsvétkor hármásban megyünk wellness hétvégére, de abból sem lett semmi.

Ne dühöngj.

Van még valami, amit nem tudok, nézett Azrael a nővére, azzal a nagy, némán dühöngő, szomorú szemével, amitől a másik mindig meglágyult.

Gyere, mennünk kell. Ányos a bakon hadonászik.

Erősebb éle lett a levegőnek, ahogy a lovak meglódultak a lefelé szélesedő kocsúton. Mostanában ritkán járhatott errefelé bármilyen jármű, mert a madarak meglepett rikoltozással, hangosan méltatlankodva rebentek fel az út két oldaláról.

Azrael szerette is az apját, meg nem is.

Ezzel persze minden fiú így van, ezért kissé árnyaltabban: szerette azt, hogy van apja, volt kire felnézni, kinek a szavára adni, kinek a szavától és haragjától tartani, volt, aki erős, nagy kezével néha megszorította az ő vékony, lányos kezét. Kacsó ez, még nem kéz, mondogatta nagymama a náluk töltött első nyarakon, mi alatt cinkos félmosollyal vette szemügyre tenyerén a frissen szerzett vízhólyagot, vagy a véraláfutásokat. Kacsó ez, de majd megfőrfiasodik.

Szerette apja apaszagát, ami valamilyen meghitt, összetéveszthetetlen keveréke volt a fatüzelésű kályhából kicsapódó füstnek, az autószerelő műhelyek nehéz olajának, a frissen vasalt ingekből áradó friss mosóporillatnak, a cigaretta után maradó kesernyés utóíznek és a Pitralon nevű arcszesz lassan illanó fanyarságának.

Szerette, hogy az ő apja magasabb és erősebb, sűrűbb és feketébb a haja a többiekénél, szerette, hogy külföldről hozott hosszú autóval jár, és iszonyúan boldog volt, utólag ezzel a különös szóval tudta felidézni az emlékét, amikor először megengedte neki, hogy a kocsí első ülésén ülhet, úgy érezte, nincs olyan akadály, amit együtt ne tudnának legyőzni, ő és az apja, az apja és ő.

Szerette, hogy az anyjával sokat nevettek, és nevetés közben a tekerővel lehúzták a kocsni ablakát, és ő is lehúzta az ablakot, érezni akarta, amit ők éreztek, hogy a szél a torkukat szorongatja, hogy eláll a szavuk, és a levegő szinte beleég az arc-bőrükbe.

Egyszer, talán tizenhárom éves lehetett, készített egy ládikát az apja születésnapjára.

Tizenhárom évesnek kellett lennie, mert a ládika az apja negyvenedik születésnapjára készült, bele is vésték a negyvenest, mégpedig a fedelére, cirkalmas, jól látható számokkal. Zárat is applikált bele, apró lakattal lehetett lezárni. A nagyapja tanácsára világosbarnával pácolta át, együtt keverték a színt. Nem volt nagy ládika, inkább ékszertartónak nézhetne bárki, ha filccel nem rajzolt volna rá egy kezecskét, amit aztán ferde vonallal áthúzott. Akkoriban olvasta a Kincses szigetet, és úgy vélte, minden rendes családban elkel egy ládika a talált kincseknek. Tervezett egy sokkal nagyobbat is, azután elfelejtette.

Az apja igen örült az ajándéknak, de hiába nógatta, nem akarta neki elárulni, mit tesz bele, mielőtt elrakja az apró lakat apró kulcsát a világ szemé elől.

A titok az titok, szólt nevetve az apja, még neked sem árulhatom el, mi lesz benne. Hátha éppen a tiéd lesz az, amit oda rejtek. Azrael némileg csalódott volt, hogy olyan kicsi lesz az a valami, amit ő kap, már sajnálta, hogy nem nagyobbat eszkábált, a nagyapja biztosan segítene volna egy komoly tengerészládát összeütni; a kis Azrael csalódottsága lassan szomorúsággá csomósodott össze, mint a krumplifőzelék, ha a nagyanyja nem keverte meg a gáztűzhelyen időben.

Épp ebédidőben érkeztek az üveghutához, ami voltaképpen ipari múzeum volt, mert összesen három üvegfűvő- és csiszoló mester dolgozott még kis csapatával a hajdan országos hírnév gyáregységben. A népi motívumokkal tarkított főbejárat melletti traktátus múzeumként üzemelt, ahhoz az épületrészhez pedig, ahol a mesterek voltak megtekinthetők munka közben, egy jókora souvenir-bolton át vezetett az út.

Amíg a fiú a vitrinekben kiállított, szép kidolgozású üvegtálat, poharakat és edényeket csodálta, Sára gyorsan megvette azt a két egyedi mintázatú, párban kapható ólomkristály poharat, amelyet az öccse még a belépéskor megdicsért. Ott helyben bevésztette az A és S betűket, kihasználta, hogy az egyik idősebb mester a vendégek láttán félretette az ebédjét, és azonnal hajlandónak mutatkozott leülni a munkapadhoz, teljesíteni a vevő kívánságát.

Ha most azt mondom, hogy nem kellett volna, akkor isten bizony befogom az orrod, és az egyik poharat lenyomom a torkodon, kötözködött Sára, és felhőtlen jókedvében azonvást úgy döntött: magának is csináltat két ugyanilyen poharat a mai nap emlékére. És meg is csináltatta.

Csak aztán vigyázz rájuk, nem szeretném meghallani, hogy eltörted vagy ellopták.

Vigyázni fogok rá, hangzott az ígéret, és Azrael szívére tett kézzel fogadta Szent Szilánk, az üvegfűvők és a notórius pohártörők védőszentjének nevére, hogy a Sárától a mai napon sok pénzért neki vásárolt, továbbá az ő testvérségüket még aznap este a vörösbőr vérével megerősítő két pohárra úgy fog vigyázni, mint a saját két szép szemére.

A tör még megvan, kérdezte ekkor Sára a világ legközömbösebb hangján, Azrael mégis majdnem elejtette a gonddal becsomagolt ajándékot.

A tör.

Az ő, ki tudja, balszerencsét vagy jószerencsét hozó régi töre bizony megvolt.

Hányszor gondolt rá, hogy el kellett volna hoznia ide is magával, ám attól félt, idegen helyre kerül, bárki bemehet majd a szobájába, és elviheti, elveheti a talizmánját.

Az egyetlen tárgyat, amit az apjától őriz.

Az egyetlen tárgyat, ami túlélte a gyermekkorát.

A családi legendárium úgy tartja, az apja egy meknesi kereskedőtől vásárolta, kisebb vagyonba került, állítólag eredeti, azok hordhattak ilyen tört, akiknek a családja vissza tudta vezetni származását Fatimáig, Mohamed próféta leányáig.

A kereskedő szerint Harun al Rasid bagdadi kalifa száz ilyen tört készíttetett a hozzá hű törzsek és dinasztiák legjobb harcosainak.

Azrael apja és a kereskedő a casablancai prefektúrán ismerkedtek össze, elvitte őt a Marrakes-kapun túli zsidónegyedbe, ahol a mészárszékek között volt egy kis antikvitások boltja, gyorsan bezárták a boltot, kitették a táblát, és nagy pusmogás közepette a hátsó fertályban, egy pohárszékkal álcázott faajtó mögötti, gyertyával megvilágított dohos helyiségben vette elő a bársonyba bugyolált kincset.

Cizellált ezüsthüvelyű, mesterien megmunkált, kecses ívű, egyenes tör volt. Patkóíves markolata is színezüst volt, topázberakással, díszítése stilizált növényekből és kevés geometriai elemből állt össze. A tokja valódi tamariszkusz gubaccsal cserzett, és festőpáccal színezett, dombornyomásos kecskegidabőr, a berberek filalinak nevezték, és úgy volt varrva, hogy a skarához, vagyis az oldaltáskához legyen erősíthető.

Bűverőt tulajdonítottak neki, a monda szerint a viselőjét megvédi minden bajtól, ármánytól, betegségtől.

Azrael szeretett volna valamit válaszolni a nővérenek, de egyetlen olyan szó sem jött a nyelvére, aminek hasznát vehette volna.

Örülök, hogy megvan.

Kicsit hallgattak, majd Sára folytatta: akkoriban te sokat betegeskedtél, gyakran volt magas lázad, nagy tályogok nőttek az arcodon, a melleden, még a fütyiden is. Az orvosok tanácsstalanok voltak, anyu mindenkivel kiabált, a nagyí a könyveket bújta, hátha talál bennük a kór ellen hasznosíthatót, az öreg a csatornába öntötte a festékeit, apu külföldön volt, mint egyébként mindig, amikor szükség lett volna rá. Telefonon beszéltek, anyu sírt, könnyögött, fenyegetőzött, kihallgattam őket. Apu egy héttel később megérkezett, egyetlen fillér nélkül, holt fáradtan és szőrösen jött haza, nekem sem hozott ajándékot, és még a déditől nászajándékul kapott felnyitható fedelű aranygyűrűt is oda kellett adnia a törért cserébe.

Hamarabb is érkezhettek volna.

Nem tudott. Így is körbeutazta a fél Európát.

Később azt mesélte a barátainak, úgy volt, hogy véglegesen kint marad.

Ez még azelőtt volt, hogy te megbetegedtél. Amikor megtudta, mi a helyzet veled, más döntést hozott. És azért vette meg neked a tört, mert hitt a varázserejében. Vagy legalábbis hinni akart, és csak ez számít.

Beteg lettem volna, kérdezett vissza Azrael, különös módon erre nem is emlékeztem. Igaz, a Nagymama szintén beszélt róla, és anya is szóba hozta, mégsem rémlik semmi. Valahogy kiesett ez az időszak.

Milyen sokszor elfelejtjük, amire pedig nagyon szeretnénk emlékezni, merengett magában Azrael, máskor viszont konokul visszatérnek, a legkisebb ingerre előpattannak képek, szavak, villanások, felismerések, és nincs rá magyarázat, nem hívtuk őket, mégis ott vannak.

Talán nem akarsz emlékezni.

Azrael a fejét rázta, nem, ő mindenre akar emlékezni, ő így van kódolva, szüksége van az emlékeire, mert ez a kézenfekvő módja annak, hogy lehetőség szerint sértetlenül őrizzük meg az énünket.

Érezte, amint kiszökik fejéből az összes vére.

Érezte, ahogy a saját maga ellen táplált néma haragját most sem sikerül kikerülnie.

De ma nem akarta elrontani ritka, és ezért számára mindennél becsesebb, együttlétüket nővérel; gyorsan témát váltott:

Képzeld, a Muter azt mondta nekem a minap, maga olyan, fiatalember, mint aki leesett a fáról, de soha nem ért földet.

Együtt nevettek megint, és Sára elhatározta, megkéri az öregasszonyt, beszélgesse el többször a fiúval, beszéljen a fejével, és amikor teheti, pátyolgassa, ráfér.

Bocsáss meg, magam sem tudom, miért jutott ez a tőr éppen ma az eszembe.

Ne viccelj, te vagy az első ember, akivel erről beszélni tudok. Inkább köszönöm.

Azrael fojtottan beszélt, nem engedte ki teljesen a hangjában megbúvó indulati tartalékokat.

Mintha még mindig egy gyermek beszélne belőled, aki nem akarja elfogadni, hogy a játékeit a felnőttek egészen másra használják.

Már nem vagyok gyerekek.

Szeretném, ha egy kicsit lecsillapodnál.

Már túl vagyok rajta. A nevetés a legjobb ellenszer.

A tájháznál álltak meg ebédelni. Népszerű hely, amióta a mögötte kialakított árnyas kilátóra éttermet építettek. Príma konyhájának hamar híre ment, és a turista-csoportokat is ide hordták, úgyhogy aligha lett volna ülőhelyük, ha a Muter tanácsára nem szólnak oda előre, hogy a kastélyszállóból két főnek legyen asztal ebédre.

A nőknek van érzékük a részletekhez, gondolta Azrael, és töltött maguknak a Sára által választott, vitán felül minőségi vörösborból.

Négy év óta ez volt az első közös ebédjük; úgy búgták végig, hol halk meghittségben, hol egymásnak feszülve, mint a szerelmesek.

Hallgassunk bele a beszélgetésükbe:

Emberi tulajdonság. Haydn fejét rögtön a halála után lemetszették a testéről, hogy tanulmányozhassák az agyát, és megtudják, hol lakik a zene, honnan ered a zsenialitás. De nem tudták meg.

Kitől tudsz te ilyeneket.

Valter nagy szakértő efféle témákban. Eredetileg orvos akart lenni, de csak boncmesterségig vitte, mielőtt üzlettel kezdett foglalkozni.

Kevés olyan dolog van, amihez nem ért a te Valtered.
Gúnyt érzek a hangodban.
Á, dehogy, csak így tudom kifejezni a csodálatomat.
Mondd ki nyugodtan, hogy utálsz.
Ilyet én nem mondtam. Már csak miattad sem.
A vak is látja, hogy nem szimpatizáltok egymással. Már az első találkozáskor ki-
derült. Féltékenyek vagytok egymásra.
Lehet, hogy ő így látta, én nem. Nekem ő először az az ember volt, aki vigyáz
rád, és a gondodat viseli.
Igaz, a gondomat viseli. Úriember, kínosan is az.
Nem szereted.
Szeretem.
Szerethetnéd is akár, ha nem tartanál tőle.
Miért kellene nekem tartanom tőle, mindent megad, a tenyerén hordoz.
Izzadhat is a tenyere. Téged kordában tartani...
Neki sikerült.
Eddig. És mert te is így akartad. Hiába török be a kancát, az mindig emlékezni
fog arra az időre, amikor még szabadon száguldozhatott a legelőkön.
Pályát tévesztettél. Nem jogásznak kéne lenned, hanem lótenyésztőnek.
Otthon is ilyen voltál: csak azért fogadtad el a játékszabályokat, hogy a kellő
pillanatban megszeghesd őket.
Nem azért szöktem el, ha erre célzol. A magam útját akartam járni.
Én is azt akartam, mégsem hagytam ott csapot-papot.
Te más vagy.
Bővebben.
Te ártatlannak születél. Rád sohasem lehetett haragudni fél percnél tovább,
mert olyan nagy, kerek, bánattal és megbánással teli kisjézus-szemekkel néztél
mindenkire, hogy akkor is megesett volna rajtad a szívünk, ha történetesen előtte
felgyújtottad volna a házat.
Volt ilyen tervem, de hamar elvettem.
Most úgy beszélsz, mint apu.
De én nem apa vagyok.
Őt is meg lehet érteni.
Nekem nehezen megy.
Azért ment el, mert nem tudott megbékélni önmagával.
Na, persze, nem tudott megbékélni önmagával. Ezért ütötte meg nagyapát,
ezért vert engem, téged... és ezért szúrta meg anyát, kétszer is. Nehogy azt hidd,
hogy azért mert kicsi voltam, hülye és vak is. Egyszer meglestem anyát fürdés köz-
ben, láttam a szűrások nyomait, valami fekete krémmel kenegette.
Fizetek.
Ne térj ki a válasz elől.
Befolyásolható vagy. Hamar elhiszed, amit el akarsz hinni, ez a baj.
Az miért baj, hogy hiszek a szemeimnek.
Mindig ilyen voltál, csak néztél a nagy, sötét szemekkel, és annak adtál igazat,
aki utoljára szólt hozzád. Azt is egyből elhitted, hogy a cigányok gyereket kennek

a kenyérre, ha nincs mit enniük. És azt is, hogy a szomszéd házának tornáca mézeskalácsból van, meg, hogy van Isten.

Azt a Nagymama mondta, ne keverd ide.

De elhitted.

Ma is elhiszem. Ő nem téved.

Ébresztő, fiatalember, a nagy már rég nincsen.

A temetésére sem jöttél el, honnét tudnád te azt.

Mert ott voltam. Messziről néztem végig az egészet.

Hazudsz.

Neked soha nem hazudnék. Láttam, hogy a szertartás után, amikor már üres volt a temető, visszalógtál a sírhoz. Sírtál is, akkor először.

Odajöhettél volna.

Gondoltam rá. De azt akartam, hogy egyedül vívd meg a saját harcodat.

Miért léptél le tőlünk.

Én is egyedül akartam megvívni.

Más oka is volt.

Talán, de ez most egyáltalán nem érdekes.

Apa. Apa miatt. Sokszor éreztem úgy, hogy valami nem stimmel. Rajongott érte, te is őerte, sülve-főve együtt voltatok, a legjobb ajándékot mindig te kaptad, aztán egyszer csak vége szakadt. Akkor kezdett el velem focizni, meg ilyesmi. Mit csinált veled.

Nem csinált semmit.

Mit csinált veled.

Semmi különöset.

Azt hittem, nekünk nem lesz titkunk egymás előtt.

Mennünk kell, a kocsisfiú már túlkön ül.

Tudnom kell az igazságot.

Dönts el, mit keresel, az igazságot vagy a boldogságot. A kettő együtt nem megy.

Egy egész patak gyöngyözött Azrael homlokán. Nagyon tisztán, szinte fénykép-szerűen emlékezett arra a pillanatra, amikor egyedül állt nagyanyja koszorúkkal és virágcsokrokkal frissen telerakott sírjánál. Emlékezett a sírásók távolodó alakjára, a napsugarak dőlésszögére, a darazsak zümmögésére, és arra, hogy úgy érezte, akkor néz szembe először azzal a semmi kis buta ténnyel, amit a felnőttek csöndes rettegéssel elmúlásnak neveztek.

Szájában megsűrűsödött a nyál, amikor a menetiránynak háttal, szemben a nővérével, végre elhelyezkedett a hintó piros műbőr ülésén.

Ányos, a kocsis, fontoskodó ábrázattal közölte velük, hogy a nagy ebéd után mindenképpen meg kell kóstolniuk a vidék egyik jellegzetességét, a kénes gyógyvizet, vagy ahogy arrafelé mondják, a csevicét.

Mintegy húszpercnyi andalító kocogás után érkeztek meg az észak-északkeleti fekvésű kiszögelléshez, aminek meredek oldalában, akár egy kilyuggatott vödörből, több ponton kis erecskék csörgedeztek lefelé egészen a dombhajlatig, ahol azután szépen egyesültek, és egyetlen lassan szélesedő mederben folytatták a csörgedezést.

A környékbeliek ezt a forrást, talán amiatt, hogy csak letérdelve lehetett inni a vizéből, Áldozónak nevezték.

Érdekes íze van, foglalt állást Azrael az első néhány kortyot követően. A Nagymami ivott ehhez hasonlót, zöldes üvegben, fehér címkével, emlékezett rá, a kredenc bal sarkában, a talpas óra mellett tartotta. Egyszer belekóstolt, savanyú volt, mint a ménkű, megindult tőle a hasa, a nagyanyja meg kinevette.

Jót tesz az emésztésnek. Orvosi javallatra nálunk is többen isszák, a múlt héten is rendeltem két kartonnal, de az valahogy más ízű. Kevésbé tömény, nem ennyire savanykás. De ez jó hűvös, annyi szent, mesélte Sára.

Sára visszament a hintóhoz, elhozta onnan a félig üres, megmelegedett ásványvizes palackot, kimosta, és megtöltötte savanyúvízzel. Visz a Muternek, úgy gondolta, cserébe a jó tanácsokért.

Már késő délután volt, amikor visszafelé indultak.

Sára arról mesélt, hogy három év óta elég sok változás történt, új szolgáltatásokat vezettek be, speciális ázsiai gyógymasszázsok, modern terápiás kezelések, vitamin sziget, zsírégető központ, és fallabda pálya is épült, a kastélyszálló mind népszerűbb, már külföldi törzsvendégeik is vannak. Nem egészen erről álmodott, amikor az életét tervezte, de anyagi gondjai egyáltalán nincsenek, és a ház leköti minden szabad percét.

És most már te is itt vagy, gyíte, gyíte, kiáltotta nevetve, és Azrael mellé hupant.

Azrael számára ez a szállodai élet kikötőt jelentett; egyszerre volt levezetés a kimerítő felvételi vizsgák után, és felvezetés az egyetem előtt. Nem beszélve a fizetéséről, és a borraivalról, ami sokat lendített amúgy törekeny optimizmusán.

Mi van a lányokkal, szegezte öccsének a kérdést Sára, csiripelnek ezt-azt a verebeink.

Ne már, lóg a nyelvem, ki sem látszunk a melóból, ha nincs Elza, már bedobtam volna a törülközőt.

Szegény fiú, nehéz lehet neked, rabszolgasorsban tartanak, éjt nappallá téve kell robotolnod, még arra sincs időd, hogy körülnézz kicsit a bikinis cicababák között, akik a kezüket-lábukat törlik, csakhogy a szép portásfiú egyetlen vágyakozó pillantást is vessen rájuk.

Veled nem lehet normálisan beszélni.

Fordítva, öcsikém, veled nem lehet, én csak annyit kérdeztem, mi a helyzet nőci fronton, a mártír-szöveget másnak tartogasd. Látom, amit látok, ez a Zita lány szemrebbenés nélkül rádstartolt.

Ami azt illeti, elég zizi nő.

És akkor még finoman fogalmaztál. Inkább veszélyesnek mondanám. Nem lehet rajta eligazodni. A hajszínét is kéthetente változtatja, most éppen napsárga. És mutogatja magát a neten. Menj csak fel, és nézd meg. Mindenesetre vigyázz vele.

Bírom, hogy megmondja, amit gondol. Elég stresszes, és nem eszik rendesen, a műkörmei is ijesztőek, de legalább őszinte nő, igazi kis vadóc. Ami persze nálatok inkább hátrány, mint előny.

Lassan a testtel, az úszómestertől tudom, hogy egy időben keményen élt, lófrált, piált, drogozott, benne volt az éjszakában, gyanús alakokkal ismerkedett, ilyesmi.

Állítólag egy lakótelepi banda meg is erőszakolta. Elég tré a családi háttere, innen eredhetnek a zűrök.

Szerintem túl van rajta.

Mindegy. Azért örülnék, ha nem benne találnád meg életed pillanatnyi értelmét.

Azt hittem, jobban ismersz.

Így is van, de azért csak vigyázz vele. Instant nő, kéznél is van, és az a fajta, aki mindig kész valamit akarni.

Grétáról mi a véleményed, kérdezte Azrael semlegesre tervezett hangon.

Na, helyben vagyunk, kibújt a szög a zsákból. A mi kis Narcisszánk felkeltette a fiatalember érdeklődését. Mondjuk, nem vagy egyedül, a fél szálló őt szeretné megkapni, hallottam, hogy az a Jaguáros pasas, aki szív alakúra borotváltatta a mellszőrzetét, gyémánt fülbevalót vett neki, és térden állva könyörög, hogy menjen hozzá. Maxi úgy hívja a nőt: a B-52-es vadászbombázó. Ebből a vadász szóra külön is felhívnám a figyelmedet. Ha a szimatom nem csal, rád is kivetette a hálóját.

Rám is, kérdezett vissza Azrael feszülten, és nagyon gyorsan tudni akarta, még kire.

Látod, milyen naiv vagy, nem tudsz mást, csak szeretni és szenvedni. Közben a lényeket rendre szem elől téveszted. Ez a nő amilyen dekoratív, olyan rafinált. Tudja, kit érdemes behálózni. Egy kis vörös Mata Hari.

Mondd már.

Hohó, de odavagyunk. Máskor nyisd ki jobban a szemed, és figyeld, amint szíved hölgye kint a medencéknél zsúrizteti az idomait a férfi vendégekkel, közben titokban felfelé pislog, fel, jó magasra, egészen Valter irodájáig.

Azrael kis kápolnát vett észre a mező közepén, és intett Ányosnak, álljon meg egy rövid időre.

Már messziről is különös hangulatú épület volt, májusban tüzet fogtak a gerendái, morogta Ányos, a kocsisfiú, és kijelentette, hogy ő semmi pénzért nem megy közelebb, ők csak menjenek, ha úgy tetszik, elátkozott hely az, szellemek lakják, legalábbis ez a hír járja lent a faluban.

Azrael és Sára kézen fogva araszoltak előre, azt figyelték, nehogy valamilyen fémtárgyba vagy nagyobb szögbe lépjenek.

A kápolna homlokzatáról ledőlt egy jókora darab, és félig eltorlaszolta a bejáratot. Az ajtó helyén nagy kupacokban állt a hamu.

Mennyire más ennek a hamunak a színe, gondolta Azrael, és átsegítette nővérét a hamu- és kőrakások között. Beléptek.

A kis kolostorépület egyik fala koromtól feketéllett. Égett padok, leszakadt gerendák jelezték a tűz útját. A keskeny ablakok kőperemén gyíkok sütkéreztek. Páras fénycsík nyílt az ablakból a sarokig.

Nyelni is alig tudtak, mintha fűrészporról lett volna tele a szájuk.

Már éppen mondani készültek egymásnak valamit, amikor a derengő félhomályban, a bejárattal szemközti támfal előtti, félig leégett oltár fölött, a kápolna mértani középpontjánál egy teljesen ép szobrocskát vettek észre: égre emelt tekintetű, márványrózsás, fehér asszony őrizte az elhagyatott, pusztulásra ítélt imahelyet.

Összenéztek.

Azrael, aki mindig úgy fogadta el a dolgokat, ahogy történtek, most egyszerre szorongatta valami megmagyarázhatatlan szomorúság és tehetetlen düh, sírni szeretett volna, vagy inkább kiáltani, belekiáltani a füstszagú mezők koraesti, nehéz levegőjébe, hogy az a szoborasszony, aki így átnéz időn és enyészeten, aki áthajol a legendákon, és megkövült tekintetét azokra függeszti, akik bárhol élnek is, és bármikor, hisznek őbenne, hisznek a szeretet létezésében, kimondott és kimondatlan szavai mindenhatóságában, és legfőképpen: az ő intelmeit követve mernek hinni saját magukban, szerette volna belekiáltani az üszkös csendbe, hogy az a márványrózsás, fehér asszony az az ő nagyanyja.

Az érzelmeinkkel szemben tehetetlenek vagyunk, nincs hatalmunk fölöttünk, bármikor ránk törhetnek, uralkodhatnak rajtunk, és ha nem vagyunk elég erősek, maguk alá gyűrnek, gondolta Sára, miközben az öccse szoborrá merevedett arcát fürkészte.

Honnét is tudhatta volna, hogy az emlékezet lágyítóján át ő egy másik fiút lát, nem azt, aki ott áll mellette, és a kezét szorongatja, hanem azt a kiskamaszt, aki a fájdalomával és dühével egykor egyedül állt a sír előtt, egyedül az idegen fejfák és kőszobrok erdejében.

Menjünk, mondta Sára, de inkább belesuttogta a levegőbe, és kivezette Azraelt a kápolnából. Érezte, hogy pisilnie kell, nagyon és azonnal, ezért nem a hintó felé indult, hanem az ellenkező irányba. Csak akkor engedte el Azrael kezét, amikor az erős ingert már nem volt képes visszatartani.

Három kis lépést tett, majd az épület ép oldalfalánál megállt, felemelte a szoknyáját, villámgyorsan letolta a bugyiját, és szétterpesztett lábbal előre dőlve széles sugárban kiengedte a vizeletét.

Sára szelíd és váratlan szemérmertlensége lenyűgözte Azraelt. Leplezetlen, nőies, mégis testvéri mozdulatai növelték a hatás erejét.

Aznap akkor nevettek együtt harmadszor.

A fák már hosszú árnyékot vetettek, amikor visszaértek.

